

רע"פ 4286/16 - רן כהן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 4286/16

לפני: המבקש:
כבוד השופט א' שהם
רן כהן

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה, מיום 10.5.2016, בעפ"ת 24249-03-16, שניתן על ידי כב' השופטת ר' בש

בשם המבקש: עו"ד סמי איליה

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופטת ר' בש), בעפ"ת 24249-03-16, מיום 10.5.2016, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום לתעבורה בחיפה (כב' השופטת כ' פאר גינת), בפ"ל 1296-03-12, מיום 31.1.2016.

רקע והליכים קודמים

2. ביום 11.5.2015, הורשע המבקש, על בסיס הודאתו, בכתב אישום המייחס לו עבירות של נהיגה בזמן פסילה, לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: פקודת התעבורה); ושימוש ברכב ללא פוליסת ביטוח בת תוקף, לפי סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל-1970 (להלן: פקודת הביטוח). על פי המתואר בכתב האישום, שהוגש לבית משפט השלום לתעבורה בחיפה (להלן: בית המשפט לתעבורה), המבקש נהג ביום

22.10.2011, בסמוך לשעה 01:50 ברכב פרטי במפרץ חיפה, ונעצר לביקורת על ידי שוטרים. עוד צוין בכתב האישום, כי עובר לאירוע זה, ביום 11.4.2011, נפסל המבקש מלהחזיק או מלקבל רישיון לתקופה של חודש (במסגרת תת"ע 959-03-11). כפי שנמסר בכתב האישום, דבר הפסילה נודע למבקש ביום 15.9.2011, והוא הפקיד את רישיונו בבית המשפט ביום 2.10.2011, כך שתקופת הפסילה חושבה החל מיום 2.10.2011. על כן, כאשר עצרו השוטרים את המבקש לביקורת, נהג המבקש בזמן שהוא בפסילה, ובנוסף נהג ללא פוליסת ביטוח בת תוקף.

3. ביום 20.7.2015, הגיש המבקש בקשה לחזור בו מן ההודאה ולבטל את הרשעתו, וזאת, כיוון שבהליך במסגרתו הוטלה עליו הפסילה (תת"ע 959-03-11), לא צוין המועד לתחילת ריצוי עונש הפסילה, ועל כן, לא ידע המבקש כי הוא פסול מלנהוג. ביום 2.11.2015, דחה בית המשפט לתעבורה את בקשתו של המבקש לחזור בו מהודאתו, וזאת לאור העובדה כי בית המשפט השתכנע בכך שהמבקש היה מודע לכך שהוא נוהג תחת פסילה. בין היתר, התבסס בית המשפט לתעבורה על החלטה של בית משפט השלום לתעבורה בעכו, בתת"ע 959-03-11, מיום 2.10.2011, אשר ניתנה על ידי כב' השופט א' קאופמן, ולפיה על המבקש להבהיר "מדוע לא יפקיד את רישיונו במזכירות לריצוי הפסילה שהוטלה עליו". יצוין, כי ביום 24.10.2011, ניתנה החלטה מפי השופט קאופמן, כי תקופת הפסילה תחושב מיום 2.10.2011. עוד נקבע, בהחלטה הדוחה את בקשתו של המבקש לחזור בו מהודאתו, כי המבקש היה מיוצג על ידי עורך דין לאורך ניהולו של התיק, וכי "אם סבר המבקש באמת ובתמים כי אינו חפץ להודות באשמה, לא יעלה על הדעת כי המבקש יחזור בו מהודאתו בשלב בו אמורים הצדדים לטעון לעניין העונש, ובפרט שהמבקש מיוצג על ידי עורך דין מתחילתו של ההליך". עוד הדגיש בית המשפט לתעבורה, כי למבקש עמדו שלוש שנים מפתחת התיק לצורך התייעצות עם עורך דינו, ולבחירת הדרך הראויה להתנהלות בתיק זה. המבקש בחר להודות בכתב האישום ובנסיבות אלו, קבע בית המשפט לתעבורה, אין לו אלא להלין על עצמו. לפיכך, דחה בית המשפט לתעבורה את בקשתו של המבקש לחזור בו מהודאתו.

4. ביום 31.1.2016, ניתן גזר הדין בעניינו של המבקש. בית המשפט לתעבורה ציין כי "מתחם הענישה בעבירות שבהן הורשע הנאשם [המבקש] נע בין שלושה חודשי פסילה ומאסר מותנה עד לשבע שנות פסילה בפועל ו-24 חודשי מאסר בפועל". בגזירת עונשו של המבקש בתוך מתחם הענישה, נתן בית המשפט לתעבורה את דעתו לעברו התעבורתי של המבקש, אשר כולל 28 הרשעות קודמות (ובין היתר, הרשעה בעבירות של נהיגה בזמן פקיעת תוקפו של רישיון הנהיגה; נהיגה במהירות מעל למותר; נהיגה ללא חגורת בטיחות; ושימוש בטלפון בזמן נהיגה); וכן לחומרת העבירות שבוצעו על ידי המבקש. מנגד, התייחס בית המשפט לתעבורה לעובדה שמדובר בעבירת פסילה ראשונה, אשר מאז ביצועה חלפו כ-4 שנים; וכן לנסיבות האישיות של המבקש, ובפרט, לעבודתו כסוכן מכירות, אשר מצריכה רישיון נהיגה. אשר על כן, גזר בית המשפט לתעבורה על המבקש את העונשים הבאים: 6 חודשי מאסר על-תנאי, לבל יעבור המבקש, במשך 3 שנים, עבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה, נהיגה ללא רישיון נהיגה מעל שנה ונהיגה בזמן פסילה; 6 חודשי פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה; 6 חודשים של פסילה על-תנאי, לבל יעבור המבקש, במשך 3 שנים, עבירה בה הורשע, או עבירה המנויה בתוספת הראשונה או השנייה לפקודת התעבורה; וכן, הוטל על המבקש קנס בסך 1,500 ₪.

5. המבקש הגיש ערעור על גזר דינו של בית המשפט לתעבורה, וכן על ההחלטה הדוחה את בקשתו לחזור בו מן ההודאה. הערעור נדחה ביום 10.5.2016, על ידי בית המשפט המחוזי בחיפה. בפסק דינו, קבע בית המשפט המחוזי כי לא הוכח שמתקיימים, במקרה דנן, נימוקים מיוחדים המצדיקים העתרות לבקשתו של המבקש לחזור בו מהודאתו, כפי שנדרש בסעיף 153(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: ה"חוסד"פ). זאת, לאור הנסיבות שפורטו בהחלטתו של בית המשפט לתעבורה, ובין היתר, העובדה כי הוא היה מיוצג על ידי עורך דין; הזמן הרב שחלף

ממועד הגשת כתב האישום ועד להודאתו של המבקש; והעובדה כי לא ניתן לבסס את הטענה, לפיה הוא לא היה מודע לכך שהוא נוהג בפסילה. כמו כן, דחה בית המשפט המחוזי את הערעור לענין חומרת העונש, וקבע כי על המבקש להפקיד את רישונו בבית המשפט לתעבורה עד ליום 31.5.2016.

הבקשה לרשות ערעור

6. הבקשה לרשות ערעור שלפניי הוגשה ביום 29.5.2016, בד בבד עם בקשה לעיכוב ביצוע עונש הפסילה אשר הושת על המבקש. בבקשתו, חוזר המבקש על נימוקיו, כפי שהועלו בבקשתו לחזור בו מהודאתו, אשר הוגשה לבית המשפט לתעבורה, ובמרכזם, הטענה לפיה המבקש לא היה מודע לכך שהוא נמצא בפסילה. אשר על כן, טוען המבקש, כי לא הוכח שהתקיים בעניינו היסוד הנדרש לביצוע העבירות המיוחסות לו, ולכל הפחות, כי חלה בעניינו ההגנה של טעות במצב הדברים לענין זה. אשר על כן, סבור המבקש כי יש ליתן לו רשות לערער, לקבל את ערעורו לגופו של ענין, ולבטל את הרשעתו.

דיון והכרעה

7. ראשית, יש להצר על כך שהבקשה מוגשת יומיים לפני המועד שבו על המשיב להפקיד את רישונו בבית המשפט לתעבורה. שנית, וחרף טענותיו של המבקש, אינני סבור כי נגרם לו עיוות דין, או כי עניינו מצריך דיון בסוגיה משפטית עקרונית, אשר חורגת מעניינו הפרטי. לפיכך, הבקשה שלפניי איננה עומדת באמות המידה שנקבעו לענין מתן רשות ערעור "בגלגול שלישי", ודינה להידחות מטעם זה בלבד (רע"פ 4097/16 מחמוד נ' מדינת ישראל (24.5.2016); רע"פ 3182/16 ליטן נ' מדינת ישראל (23.5.2016); רע"פ 2139/16 אברמס נ' מדינת ישראל (18.5.2016)).

8. למעלה מן הצורך יצוין, כי גם לגופו של ענין לא מצאתי כל ממש בטענותיו של המבקש. הכלל הוא, כי בית המשפט יתיר לנאשם לחזור בו מהודאתו רק "מנימוקים מיוחדים שיירשמו" (סעיף 153(א) לחסד"פ). בקשתו של המבקש לחזרה מהודאה הוגשה, אמנם, עובר למתן גזר הדין בעניינו, אך לאחר שחלף זמן רב מאז הגשת כתב האישום, וכל זאת, כאשר המבקש מיוצג על ידי עורך דין. אשר על כן, אינני סבור כי מתקיימים בעניינו של המבקש נימוקים מיוחדים המצדיקים להתיר לו חזרה מהודאתו. כמו כן, גם לגופו של ענין, התרשמתי כי המבקש היה מודע לכך שהוא נוהג תחת פסילה, ואין צורך לחזור על הדברים שפורטו בהרחבה בפסקי הדין של הערכאות הקודמות.

9. סוף דבר, הבקשה נדחית. בקשת עיכוב הביצוע מתייתרת בזאת. למען הסר ספק, על המבקש להפקיד את רישונו בבית המשפט לתעבורה, עד ליום 31.5.2016, בשעה 12:00, כפי שנקבע בפסק דינו של בית המשפט המחוזי.

ניתנה היום, כ"ב באייר התשע"ו (30.5.2016).

